

Steg 1.

”-MATILDA!!!! ”

Med ett ryck insåg Matilda att mannen vid hennes fötter redan var död. Kanske i flera minuter. Och att hans händer är blodiga.

Runt omkring henne var galeasen redan i händerna på de tyska kaparna under ledning av Paul Beneke. Matilda reste sig upp och gav en kort nick åt den gamle mannen, en äldre man med solbränd hy och hårda ögon. Bakom henne kände hon hur Paul stirrade på henne, besviken som vanligt.

Matilda låtsades ignorera honom och sprang för att hjälpa sin besättning att föra bytet från St Thomas tillbaka till Peter von Rossel. Hon hade hört sina kamrater prata om bytet i flera dagar redan. ”60.000 pund!” hade de utropat hela veckan. Hon märkte dock att guldets inte var det enda som fanns ombord på galjonen: ett mystiskt rektangulärt föremål täckt av en slöja hade redan transporterats till lastrummet. Hon hade inte hört talas om det, men tiden rann iväg och hon var tvungen att slutföra ombordstigningen.

Peter von Rossel fortsätter sin resa genom Östersjön, rikare än någonsin.

Matilda vilar. Hon betraktar vattnet och dess rörelser. Solens strålar dansar över ytan, glittrar och färgar gradvis vattnet saffransfärgat. Solen går ner i ett skådespel av mjukt ljus som Matilda inte kan låta bli att beundra.

”Matilda, ? Det är din tur ikväll”. Hon kommer till sans när hon hör den gamle mannen påminna henne om hennes ansvar som sjöman. Det är upp till henne att hålla sig vaken i natt, hon måste göra de vanliga rundorna och hålla ett öga på båtens riktning.

När mörkret föll började hon sin inspektion; det fanns inget ovanligt på däck. Hon gick sedan ner i det aktere lastrummet och fann sig ansikte mot ansikte med St Thomas skatt. Hon stelnade till inför så mycket rikedom och undrade vad som dolde sig bakom seglet som hon kände igen längst ner i lastrummet. Tusen frågor for genom hennes huvud och hennes nyfikenhet drev henne att finna svaren bakom det tunga tygstycket.

Den skönhet hon upptäckte lämnade henne chockad.

Framför henne stod en triptyk som var större än de flesta av sjömännen på galären. I mitten lade hon märke till en symmetri vars centrum tycktes vara figuren av den gud hon hade hört talas om hemma. Runt honom känner hon igen de tolv apostlarna och Maria. Hon ser änglar som bär på instrument, mellan himmel och mänsklighet som ligger vid deras fötter. På den vänstra panelen ser männen ut att stiga upp till himlen genom en portal, åtföljda av ett helgon. Till höger faller de fördömdas torterade kroppar ner i helvetet, omgivna av demoner. Denna del av målningen fick hennes blod att frysa till is, men hon kunde inte låta bli att dras till ansiktena som förvridits i smärta.

Det var första gången Matilda hade konfronterats med en sådan framställning, så vacker och så våldsam, så komplex och så tydlig, så gudomlig och så nära henne på samma gång.

Etapp 2.

Nästa natt kunde hon inte sova.

Så fort ögonlocken slöts såg Matilda återigen den fantastiska och hemsökande visionen av

målningen som var instängd i lastrummet. En nästan okontrollerbar längtan efter att återvända till målningen överfaller henne och hela hennes kropp blir spänd. Han andas snabbt och hjärtat slår fort. Snart skulle det inte längre vara möjligt att ignorera den nästan fysiska längtan efter att vara nära målningen, att röra vid den med fingertopparna och andas in dess distinkta doft.

Matilda vände sig om i sin koj och suckade oroligt. Det hon hade upptäckt både skrämde och fyllde henne med glädje. Hon var säker på, just i det ögonblicket, att den här målningen skulle förändra hennes liv. Den unga kvinnan kände sig redo.

Hon tänker tillbaka på alla de ögonblick då hon kände att hon hörde hemma på båten, då hon för första gången i sitt liv kände att hon äntligen hade hittat sin plats, sitt syfte, att hon var accepterad. Men hon minns också andra, mörkare stunder. Sådana, som under bordningen, då hennes sinne fryser, hennes kropp verkar agera utan hennes kommando och ett våld överväldigar henne. Längtan efter att slå till, om och om igen. Vid 20 års ålder har hon redan slagit ihjäl 10 män. Hon försöker känna medlidande, sorg eller skuld för de dödsfall hon har orsakat. Men allt hon känner är en djupt liggande avsky för sig själv som har varit inrotad i årtal. En avsky som säkert delas av resten av besättningen, även om de låtsas acceptera detta överdrivna våld.

Den unga kvinnan somnar med visionen av målningen och Paul, som ger henne en besviknen blick. Du kommer aldrig att bli som vi", tycks han säga. Innerst inne vet hon att hon kanske aldrig kommer att hitta sin plats.

När hon vaknar i gryningen är Matilda förvånad över att känna sig så fylld av en ny visshet: hon kommer att rädda tavlan från Peter och hans penning- och dryckeshungriga män.

Etapp 3.

Hela dagen väntar Matilda på att hitta tavlan. Hon vill inte berätta för besättningen om vad hon har sett, av rädsla för att ha bevittnat något förbjudet, av rädsla för att avslöja för alla att det finns en skatt bland de andra. Rädsla också för att möta Pauls tunga, förbittrade blick. Avståndet mellan henne och besättningen tycks ha vuxit sedan mötet i skymningen.

Så snart solen dykt ner under horisonten meddelar Matilda att hon anmäler sig som frivillig till kvällens runda. När hon uttalade orden slog hennes hjärta snabbare och en rysning löpte längs ryggraden vid tanken på att återse det hon redan betraktade som sin målning.

Månens strålar började så småningom smeka seglen med sin nästan omärkliga sång. Efter att noga ha kontrollerat att hon var den enda som var vaken rusade hon in i det akte lastrummet, tände ett ljus och avtäckte triptyken. Ljuset från stearinljuset avslöjar många färger, och den flämtande lågan får ansikten och uttryck att dyka upp och försvinna. Lågorna från underjorden som slukar kroppar får håren på hennes armar att resa sig. Kristalltrapporna ger henne hopp. Showen verkar bli tydligare ju längre natten går.

"Ah! Jag visste att jag skulle hitta dig här! "

En röst tränger igenom tystnaden i lastrummet. Matilda blir förskräckt, vänder sig om och ser den gamle mannens ansikte. I hans ögon fanns inte ett spår av den förvåning eller det missnöje hon hade väntat sig, utan en ovanlig ömhet. Obehaglig, till och med.

"Du sov inte, eller hur?"

-Nej." Den gamle mannen markerar en tystnad innan han svarar helt och hållet.

-I.. Jag såg ett ljus i aktern. Jag var rädd att det brann. Jag letade efter dig för att varna dig, men

du var ingenstans att hitta, så..."

Matilda klandrar sig själv för att hon oroar honom. Han frågar henne vad hon har gjort här i lastrummet alldeles ensam så länge. Efter några sekunders funderande tar den unga kvinnan ett steg bort från målningen och viftar med handen i riktning mot det föremål som nu hemsöker hennes drömmar. Den gamle mannens ansiktsuttryck är obegripligt. Han ser inte så förvånad ut, tänker Matilda. Hon har anförtrött honom vad hon känt i flera dagar. Medan hon pratar inser hon hur mycket tavlans öde ligger henne varmt om hjärtat, och att visionen av att se den landa i Gdansk bland pirater krossar hennes hjärta.

"Jag vill rädda den här målningen." Hennes egen röst när hon för första gången uttrycker sitt beslut låter främmande i hennes öron. Själsäker, beslutsam. Graven.

Den gamle mannen tittar förbryllat på henne. Sedan suckar han, tittar på målningen och svarar: "Florens. Det är hennes verkliga destination."

Matildas ögon vidgas och hon inser att hon själv inte hade en aning om vart detta mästerverk skulle ta vägen. "Dumma flicka", tänker hon, "trodde du någonsin att du skulle ha det i din koj? Hon hann inte fundera över hur den gamle mannen kunde veta det, för han försäkrade henne att han skulle skydda henne i hennes beslut. I morgon bitti ska de prata om det igen", säger han till henne.

Matilda sov hela natten, ängslig och orolig över den vändning som hennes liv höll på att ta.

Nästa dag förbereder sig Matilda för det utlovade samtalet. Hon hade inte sovit på hela natten och hennes läppar var uttorkade av stress. På däck får hon syn på den gamle mannen. När hon närmar sig ger han henne en låda med rep och Matilda börjar genast knyta ihop dem för att förströ sig. Hon är glad över att ha hittat någon med så mycket erfarenhet som hon kan lita på.

"Matilda, jag måste berätta en sak för dig. Jag har funderat mycket i natt och jag vet hur vi ska få tillbaka tavlan till Florens. Vi stannar om några dagar för att fylla på förrådet och jag känner någon där.

-Hur kan vi lita på honom?" Frågan kom högt och tydligt, och den gamle mannen såg irriterad ut. Men Matilda höll kvar hans blick.

-Oh. Han är en gammal vän. Nästan som en bror. Han tar tavlan och sätter den på en båt som går till Florens. Med oss ombord. På natten väntar vi på dig i lastrummet. Du måste följa med oss på hans båt vid midnatt. Ni lämnar hamnen ombord på båten och ansluter er till oss i lastrummet. Vi tar hand om resten. Du kände för att resa lite, eller hur?"

Steg 4.

Dagarna går obestämbar långsamt för Matilda, som inte längre vågar gå och titta på tavlan i lastrummet. Det som gjorde väntan oändlig var bristen på information från den gamle mannen. Matilda vet ingenting om planen, från datumet då den mystiske vännen dyker upp till hans identitet. Hon vet att hon borde vara tacksam för möjligheten att rädda målningen, men den unga kvinnan skulle vilja ha mer kontroll över vad som händer med hennes målning. För den gamle mannen må ha sett den, och tavlan må ha riktiga ägare, men för Matilda tillhör den henne på något obeskrivligt sätt.

Äntligen kom dagsljuset. Från bron kan man se den gröna kustlinjen. När Matilda vaknade var det som om hon hade fått en föraning. Den gamle mannen berättade diskret för henne att mötet var planerat till samma kväll. Hela dagen försökte Matilda lugna sig själv. Hon borde känna sig lycklig,

lättad över att äntligen ha räddat tavlan. Men allt hon känner är en dov panik.

Mitt i natten, medan alla sover, närmar sig en liten segelbåt galären och förtöjer ljudlöst. En gestalt kliver ut ur båten och upp på galjonens däck. På andra sidan bryggan står Matilda, gömd bakom seglen, och betraktar främlingen som ska rädda hennes skatt. Hans gång är tung och självsäker. När han försvinner ner i lastrummet hoppar Matilda behändigt över i den mindre båten och är nära att falla överbord. Hennes händer darrar när hon tar tag i masten för att hålla sig stadigt. Med en blick betraktar hon omgivningen. Det fanns knappt plats för två män att stå. Hur ska de tre kunna ta sig i land med en så stor målning? Hans fråga förblev obesvarad.

På galjonen möttes den gamle mannen och vännen upp i lastrummet, under Pauls vakande öga. Under tystnad täcker de över målningen med en duk, lägger paketet i en trälåda och spikar fast sidorna. Den gamle mannen ler. Han föreställer sig redan försäljningen som kommer att ske på marken och vikten av guldmynten i hans handflata. Han har inte ens tagit sig tid att titta på bilden. På däck lossar han diskret repet som förbinder yachten med galjonen. Hans hjärta sjönk för ett ögonblick vid tanken på att lämna Matilda där, men guldets glocke föregick. Hon kommer att klara sig bra på egen hand.

En pirat föredrar trots allt inte konst framför personlig berikning.

När Matilda hörde det diskreta *plaskandet* av repet som föll i vattnet några meter från båten visste hon att det var för sent. Ingen skulle komma, allra minst med målningen, *hennes* målning. Båten var redan på väg bort från den enda båt som den unga kvinnan någonsin hade känt till. Matilda var för omtumlad av händelseförloppet och brydde sig inte om i vilken riktning hon gick ombord och stötte till seglet, som plötsligt bytte sida. Den dova smärtan som sprider sig över hennes skalle är ingenting mot den som överväldigar henne när hon i chock tänker på sin vårdslöshet, sin naivitet. Om hon bara inte hade litat på den gamle mannen. Tanken på hans namn är som en elektrisk chock. Hon kände sig fylld av okontrollerbart hat.

Maskinellt styrde hon sin båt så gott hon kunde på jakt efter en fyr eller någon ö, i hopp om att inte stöta på någon till sjöss. Om någon korsade hennes väg skulle hon inte kunna kontrollera sig själv. Så mycket ilska, så mycket besvikelse, så mycket raseri. Hon känner sig tom och full på samma gång. Med ilska kastar hon sitt magra paket med tillhörigheter i havet och låter ett vilt vrål ljuda i riktning mot stjärnhimlen. Om hon bara aldrig hade hissat sammetsseglet, om hon bara inte hade varit i lastrummet den kvällen, då hade hon inte stått mitt ute på Östersjön, iskall och utan en aning om vart hon skulle ta vägen.

När båten efter en fruktansvärt lång och iskall natt slog i en ponton blev Matilda rädd och föll nästan i vattnet. Desorienterad och försvagad av en sömnlös natt kisar hon mot solen och försöker identifiera sin omgivning. Av solens position på himlen att döma måste klockan vara mellan 6 och 7 på morgonen. Hon har kommit fram till en smal hamn där några väderbitna båtar och segelbåtar med grovt lappade segel ligger förtöjda. Det var få människor på pontonen och dussintals måsar flög iväg med ett hesat skrik så fort hon satte foten på land. Det tog henne inte lång tid att upptäcka huvudgatan i vad som verkade vara en kustby, typisk för den region där hon växte upp. Fattig, övergiven av sina invånare och med trottoarerna våta av havsdimma. Med ett kallt leende intalade sig Matilda att det nog inte skulle bli så illa här trots allt.

fem månader senare.

När Matilda vaknade den morgonen visste hon att hon skulle döda en man före solnedgången. Tanken, tröstande och svindlande, lämnade henne inte på hela morgonen. Hennes ansiktsdrag

förblir spända när hon börjar sin dag som servitris på byns värdshus, det enda lediga jobb hon hittade för fem månader sedan. För några dagar sedan hörde hon att en galjon snart skulle anlända och sedan dess har hon varit övertygad om att det var Peter von Rossel. Hennes intuitioner visar sig ofta stämma, och hon känner på sina darrande händer att en ödesdiger händelse närmar sig.

Under rasten låste Matilda in sig på sitt rum och letade febrilt efter den lilla dolk hon hade gömt någonstans, en sorts tjockskaftad kniv som hon hade hittat en dag när hon städade den stora salen på det sjaskiga värdshuset. När hon till slut hittade den slingrade sig hennes fingrar runt handtaget som om de alltid hade hållit i det. Hon kände sig märkligt lugn och beslutsam, nu när hennes vapen var redo. Matilda hade aldrig dödat någon på det här sättet, men hon var inte rädd. Hon minns knappt färgerna på tavlan eller figurerna på den, men hon känner igen smärtan hon kände den där natten, ensam på sin lilla övergivna båt. Som ett hemsökt mantra upprepar Matilda att han förtjänar att dö.

Den unga kvinnan tillbringar kvällen med att vänta på att han ska komma. Till slut, vid 23-tiden, slår han upp dörren till värdshuset, tillsammans med andra sjömän som den unga kvinnan inte känner igen, som han skrattar med och sätter sig ner med buller och bång. Hon ser i hans rörelser ett skrattretande försök att verka avslappnad, och i hans nya blekhet tidens gång, som inte går att stoppa. Den gamle mannen passade heller aldrig riktigt in, insåg hon. På torra land är hans gång klumpig och han verkar vara i otakt med de yngre männen omkring honom, som glatt skäller ut honom.

När han går fram till bordet där hon låtsas torka disken känner han inte igen henne. När hon sedan långsamt lyfter huvudet mot honom vidgas hennes ögon och en blixtnär förståelse passerar genom hennes ögon. Men det är för sent, Matilda har redan gripit tag i hans arm, dragit honom mot väggen och stuckit sin dolk i hans bröst, inte alltför långt från hjärtat men inte direkt på det. Hon ville att han skulle hinna lida lite.

Med ett stönande av smärta, blandat med ett utrop av förvåning, föll den gamle mannen ihop på golvet med ena handen på sitt redan blodiga bröst. Bakom henne tystnar männen vid bordet och några av dem rör sig mot henne, redo att stoppa henne. Hon ignorerar dem, lutar sig mot den gamle mannen och sänker dolken i hans kött, mumlar några ord, innan hon grips hårt av sjömännen, som alla larmar grannarna och försöker stoppa blodet som droppar från den gamle mannens sår och fläckar golvet.

När hon med våld förs ut stirrar Matilda på den gamle mannen, vars ögon blir glasartade. Han andas inte längre. Hon ler och en tyngd tycks lättas från hennes axlar.

När sjömännen på Peter Von Rossel senare förhörs kommer ingen av dem att kunna säga varför denna vackra, respektabelt utseende unga kvinna plötsligt kastade sig över deras kapten och högg ihjäl honom.

Översatt med DeepL.com (Pro-version)